

CAMÍ DELS HORTS

Awen De Cacqueray Vila
Lola Corominas Fajula

Lola

Des del projecte CAP INFANT SENSE CONTE sumem una nova obra amb l'objectiu de continuar fomentant l'ús de la llengua catalana, l'hàbit lector i la creativitat dels infants. Ho portem fent des de l'any 2014, any de creació d'aquesta iniciativa sense ànim de lucre, ja que pensem que la lectura és un dels millors hàbits que podem transmetre i és molt important que, de ben petits, gaudim llegint.

Moltes gràcies a l'Awen i a la Lola per confiar en nosaltres i donar forma al seu text i il·lustracions.

Aquest i tots els altres contes del projecte els trobareu a la web:
www.capinfantsenseconte.org

“No hi ha espectacle més bonic que la mirada d'un infant que llegeix”
Günter Grass, Premi Nobel de Literatura (1999)

© Awen De Cacqueray Vila
© Lola Corominas Fajula

1a edició: Octubre del 2023
Tiratge: 1.000 exemplars

Impressió i maquetació: IGràfic www.igrafic.com
Coordinació de l'edició: Antoni Argent Ballús (antoniargent@gmail.com)
Autora del text: Awen De Cacqueray Vila
Il·lustradora: Lola Corominas Fajula
Assessorament lingüístic: Consorci per a la Normalització Lingüística

Dipòsit legal: B 19114-2023
Imprès a Catalunya

Dia 145:

Avui, segueixo esperant la carta amb l'avi.

Com cada matí l'he acompanyat a l'hort. El mateix camí, els mateixos arbres, tot al seu lloc. Pugem la petita pujada prop de la bassa i fem els pocs metres que queden fins a l'hort. El mateix hort que cuidem junts tan curosament com fa vuit anys. L'avi agafa les eines i es posa a treballar però no em diu res, suposo que avui tampoc està d'humor per parlar amb mi, mai ho ha estat. El pare diu que ja l'hi passarà, però jo ho dubto molt. M'encantaria que algun dia s'aixequés animat al matí i em cridés:

- Va, acompanya'm a l'hort!

Però mai és així.

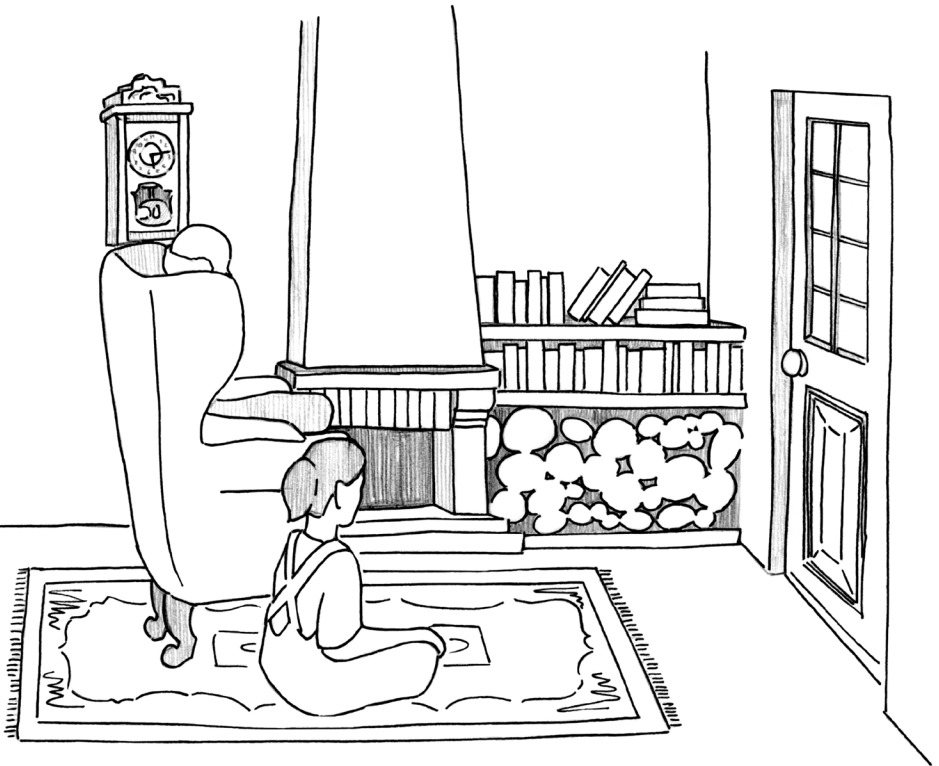
Suposo que faré el de sempre, treure les males herbes i, en acabar, marxaré jo sola.

Dia 146:

Aquest matí, l'avi i jo ens hem quedat molta estona a casa. Suposo que esperàvem que arribés la carta. Jo no sé quin interès té l'avi en esperar tantes hores al dia assegut davant la porta sense fer res, però suposo que és important per ell, així que l'acompanyo. I per variar, res de res. Ni una carta, ni una visita ni, encara menys, una paraula de l'avi.

Tornem a la rutina, pugem a l'hort pel camí de sempre i allà repetim el de cada dia. En acabar, no m'ha dit res, tan sols s'ha aixecat i se n'ha anat cap a casa i jo l'he seguit a una llarga distància, com a ell li agrada. Sempre que intento acostar-m'hi accelera el pas o, directament, em mira amb mala cara. No sé què li dec haver fet.

Dia 147:

Avui no tinc ànims per estar mirant la porta, així que he decidit explorar la casa de l'avi a veure què hi trobo. A la seva habitació hi ha un moble molt interessant, sembla una taula amb calaixos a la part de sobre. En obrir el de sota, he vist una foto. Una dona, jove, l'àvia. No l'havia vista mai, ni a la vida real ni en foto fins ara. Que curiós, em recorda lleugerament a mi. Què se n'ha fet, d'ella? Si jo no l'he vista mai suposo que deu ser morta, però per què no m'ho havia preguntat fins ara? Que estrany, crec que ho preguntaré al pare perquè l'avi dubto molt que em contesti. He baixat amb la foto a la mà però, quan he intentat sortir per la porta principal, l'avi m'ha agafat pel braç. Feia cara d'estar enfadat. Crec que no li ha agradat que agafés la foto. Me l'ha agafada de la mà i ha sortit per la porta, suposo que cap a l'hort. Aquesta vegada no l'he seguit, he fet mitja volta i he anat a veure el pare, per preguntar-li què en sap, de l'àvia.

Res, diu que, segons el que sap, l'àvia un dia va anar a l'hort i no va tornar. És el que l'avi li va dir, que va anar pel camí que jo recorro cada dia i que no va tornar. Que estrany, què hi devia fer l'àvia, allà? És per això que l'avi hi va tan sovint? És que no sap que l'àvia no tornarà? I jo com li dono aquesta notícia? Començo a pensar que l'avi s'ha enfadat amb raó. I si era l'única foto que

tenia per recordar la seva dona i jo he intentat agafar-la sense el seu permís? He d'anar a disculpar-me amb ell.

Dia 148:

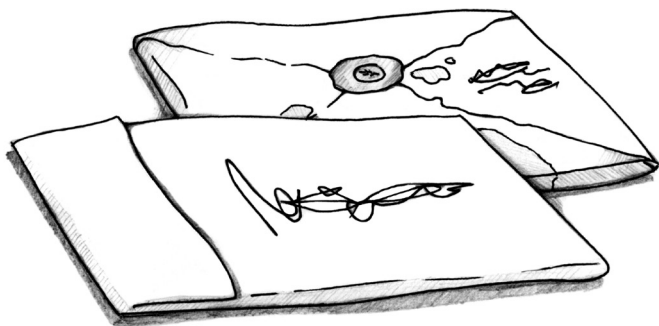
L'avi no ha tornat a casa des d'ahir. Estic molt preocupada. He parlat amb el pare, però ell està trist i no té ganes de veure'm. No vull pensar el pitjor, però, i si l'avi tampoc torna de l'hort? Jo el vull veure, l'últim cop que em va mirar ho va fer amb una mirada de menyspreu i ràbia, que no puc ni pensar-hi. Què faré si no torno a veure'l més? Estic desesperada. He decidit que aniré corrents fins a l'hort, a veure si el trobo allà, suposo que sí; així que em poso en marxa. Baixo el meu carrer, arribo al riu, veig l'ampli camí i els arbres de sempre. Passo ràpidament per davant de la bassa i, a mà dreta, ja veig el nostre hort, meu i de l'avi, que cuidàvem tots dos. Però ell no hi és. On deu ser?

Dia 149:

Després de 149 dies que fa que espero la carta, ha arribat finalment! Amb tot, no ha arribat sola, n'hi ha dues. No han arribat per la porta principal com jo esperava, però ara ja les tinc. Llàstima que l'avi no hi sigui per veure-ho. Sabeu per a qui era una de les cartes? Doncs per a mi. I de part de l'avi. Jo sempre, des que vaig començar a passar hores cada dia amb l'avi davant la porta del carrer, he pensat que la carta era per a ell i suposo que en part sí. Una de les dues cartes que he trobat damunt del moble de l'avi és per a ell, de l'àvia, una carta que mai ha sigut oberta i que va ser enviada fa anys. Jo pensava que l'avi n'esperava una però, i si el que esperava era l'àvia? I si jo hagués estat 149 dies esperant una cosa que ni existia? Suposo que és així.

A la carta que l'àvia li escriu diu que es trobava en un país molt llunyà per culpa de la guerra i que no podria tornar a veure'l fins d'aquí un temps. Li demanava que cuidés el pare ell sol durant el temps que no hi seria. L'àvia es disculpava per no haver-li escrit abans i desitjava que, si us plau, la perdonés. També s'imaginava que l'avi mai no arribaria a obrir la carta, ja que devia estar enfadat amb ella, però que tenia l'esperança de tornar i que sentia molt haver-lo mentit i haver-li dit que se n'anava a l'hort en comptes de dir-li que havia de marxar del país.

L'avi mai arribarà a llegir aquesta carta, però jo no penso oblidar-la mai. Crec que l'avi no va voler-la obrir, per aquest motiu me l'ha deixada a mi perquè ho fes per ell.

A l'altra carta, la que em va escriure a mi, diu que des que l'àvia va marxar no va voler dirigir mai la paraula a ningú, però sobretot a mi. Diu que m'hi assemblava molt i que no s'atrevia ni a mirar-me encara que fos la seva única neta i que intentés estar amb ell. També es disculpa, aquesta vegada amb mi.

Crec que plorar en aquesta situació és una manera encertada de reaccionar.

Dia 150:

Avui, ja no esperem més la carta.

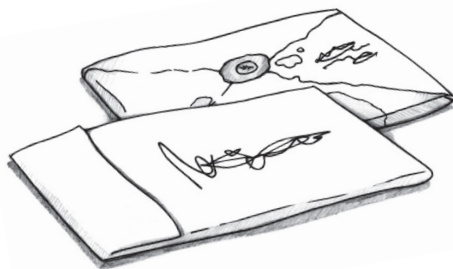
Tot i això, com cada matí, he anat a l'hort. El mateix camí, els mateixos arbres, tot al seu lloc. El que ha canviat és l'absència d'un home, però això ja ho sabem. Ja el veig, el mateix hort, que a partir d'ara cuidaré jo sola.

El mateix de sempre, però, ara, el camí dels horts serà molt més buit que abans cada matí.

— FI —

Un conte escrit, il·lustrat, corregit,
coordinat, editat i imprès per persones
que estimen els llibres.

www.capinfantsenseconte.org